



50-lecie

Teatru Wielkiego w Łodzi

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.

Patronat honorowy
wiceprezesa Rady Ministrów,
Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego
prof. dr hab. Piotra Glińskiego



Marszałek Województwa Łódzkiego
Witold Stepien

Stanisław Moniuszko

HALKA

spektakl jubileuszowy

19 stycznia 2017

SZUMIĄ JODŁY OD PÓŁ WIEKU

koncert jubileuszowy

20 stycznia 2017

**Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.**

**Patronat honorowy wiceprezesa Rady Ministrów,
Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego
prof. dr hab. Piotra Glińskiego**

patronat



**Marszałek Województwa Łódzkiego
Witold Stępień**

50-lecie

Teatru Wielkiego w Łodzi



Premiera opery HALKA Stanisława Moniuszki i jubileusz 50-lecia Teatru Wielkiego w Łodzi



Inauguracja działalności Teatru Wielkiego w Łodzi w 1967 roku w nowym gmachu przy pl. Dąbrowskiego to było prawdziwe „mocne uderzenie”. Cztery efektowne prezentowane dzień po dniu premiery – *Halka* Stanisława Moniuszki, *Kniaz Igor* Aleksandra Borodina, *Straszny dwór* Stanisława Moniuszki i *Carmen* Georges Bizeta – zrealizowane z rozmachem okazały się artystycznym i organizacyjnym przedsięwzięciem na niespotykaną wówczas skalę.

19 stycznia 2017 roku Teatr Wielki będzie świętować jubileusz 50-lecia. Z tej okazji zostanie przygotowana premiera *Halki* Stanisława Moniuszki w reżyserii Jarosława Kiliana i pod kierownictwem muzycznym Wojciecha Rodka.

Do tego pomysłu zainspirowali nas artyści seniorzy, znakomici protagoniści pierwszego przedstawienia „Halki” i wiele wybitnych postaci z kolejnych pokoleń, stanowiących artystyczne filary Teatru, którzy zasugerowali, że jubileuszową premiera powinna być właśnie Moniuszkowska „Halka”. Z radością tę inicjatywę zaakceptowaliśmy. Skoro każde dziesięciolecie Teatru miało swoją „szczęśliwą” „Halke”, to dlaczego kolejnego nie zainaugurować właśnie tym dziełem Moniuszki.

Paweł Gabara,
dyrektor naczelny
Teatru Wielkiego w Łodzi

JUBILEUSZ 50-lecia

Teatru Wielkiego w Łodzi

19 stycznia 2017

Spektakl Jubileuszowy

HALKA Stanisław Moniuszko

20 stycznia 2017

Koncert Jubileuszowy

SZUMIĄ JODŁY OD PÓŁ WIEKU



Stanisław Moniuszko HALKA

21 stycznia 2017 premiera I

22 stycznia 2017 premiera II

24 stycznia 2017 premiera z Expressem

następne spektakle

25, 26, 27, 28, 29 stycznia 2017

www.operalodz.com

50
LAT



sezon 2016/2017

dyrektor naczelny
PAWEŁ GABARA
dyrektor artystyczny
WOJCIECH RODEK

Patronat honorowy wiceprezesa Rady Ministrów,
Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego prof. dr hab. Piotra Glińskiego
Patronat Marszałka Województwa Łódzkiego Witolda Stępnia

spektakl jubileuszowy 19 stycznia 2017

50-lecie Teatru Wielkiego w Łodzi

Stanisław Moniuszko

HALKA

premiera 21, 22 stycznia 2017

premiera z Expressem 24 stycznia 2017

libretto: **Włodzimierz Wolski** / opera w czterech aktach

Halka

Jontek
Stolnik
Zofia
Janusz

Dziemba
Dudarz
Góral
Aniot

MONIKA CICHOCKA / AGNIESZKA KUK / ANNA WIŚNIEWSKA-SCHOPPA /
DOROTA WÓJCIK / JOANNA ZAWARTKO
TOMASZ KUK / DOMINIK SUTOWICZ
GRZEGORZ SZOSTAK / ROBERT ULATOWSKI
ALEKSANDRA BORKIEWICZ / PATRYCJA KRZESZOWSKA / JOANNA LEWIŃSKA
ARKADIUSZ ANYSZKA / STANISŁAW KUFLYUK / ŁUKASZ MOTKOWICZ /
ANDRZEJ KOSTRZEWSKI
PATRYK RYMANOWSKI
WITOLD TOMCZYK
PRZEMYSŁAW CIERZNIEWSKI / WOJCIECH STRZELECKI
TOMASZ JAGODZIŃSKI

CHÓR, CHÓR DZIECIĘCY, BALET I ORKIESTRA
TEATRU WIELKIEGO W ŁODZI

kierownictwo muzyczne
reżyseria i scenografia
kostiumy
choreografia
przygotowanie chóru
reżyseria świateł
projekcje

producent
asystent dyrygenta
asystenci reżysera
asystent scenografa
asystent kostiumologa
inspicjenci

Wojciech Rodek
Jarostaw Kilian
Weronika Karwowska
Emil Wesotowski
Dawid Jarzab
Maciej Igielski
ZOOM MEDIA

Łukasz Mitka
Mieczysław Unger
Jerzy Machowski, Waldemar Stańczuk, Maria Szczucka
Sławomir Szondelmajer
Aleksandra Gąsior
Andrzej Kowalik, Zbigniew Pawetczyk

HALKA >>

opera w czterech aktach

Kompozytor: Stanisław Moniuszko

Autor libretta: Włodzimierz Wolski

19.01.2017, godz. 19:00	spektakl jubileuszowy
21.01.2017, godz. 19:00	I premiera
22.01.2017, godz. 19:00	II premiera
24.01.2017, godz. 18:30	premiera z Expressem
25.01.2017, godz. 18:30	
26.01.2017, godz. 18:30	
27.01.2017, godz. 18:30	
28.01.2017, godz. 18:30	
29.01.2017, godz. 17:00	

Obsada ogólna:

HALKA: Monika Cichocka, Agnieszka Kuk, Anna Wiśniewska-Schoppa, Dorota Wójcik, Joanna Zawartko

JONTEK: Tomasz Kuk Dominik Sutowicz

STOLNIK: Grzegorz Szostak, Robert Ulatowski

ZOFIA: Aleksandra Borkiewicz, Patrycja Krzeszowska, Joanna Lewińska

JANUSZ: Arkadiusz Anyszka, Stanisław Kufluk, Łukasz Motkowicz, Andrzej Kostrzewski

DZIEMBA: Patryk Rymanowski

DUDARZ: Witold Tomczyk

GÓRAL: Przemysław Cierzniewski, Wojciech Strzelecki

chór, chór dziecięcy, balet, orkiestra Teatru Wielkiego w Łodzi, statyści

Realizatorzy:

kierownictwo muzyczne: **WOJCIECH RODEK**

reżyseria i scenografia: **JAROSŁAW KILIAN**

kostiumy: **WERONIKA KARWOWSKA**

choreografia: **EMIL WESOŁOWSKI**

przygotowanie chóru: **DAWID JARZĄB**

reżyseria świateł: **MACIEJ IGIELSKI**

projekcje: **ZOOM MEDIA**

producent: **ŁUKASZ MITKA**

asystent dyrygenta: Mieczysław Unger

asystenci reżysera: Jerzy Machowski, Waldemar Stańczuk, Maria Szczucka

asystent scenografa: Sławomir Szondelmajer

asystentka kostiumologa: Aleksandra Gąsior

inspicjenci: Andrzej Kowalik, Zbigniew Pawełczyk

STRESZCZENIE

Akt I

We dworze Stolnika hucznie święcą się zaręczyny potomków dwóch szlacheckich rodów. W chwili gdy młodzi przyjmują ojcowskie błogosławieństwo, z oddali dobiega żałosny śpiew dziewczyny, budząc zakłopotanie Janusza. To wieśniaczka Halka, kiedyś uwiedziona przez panicza, która nie wiedząc nic o jego zaręczynach, zjawia się nieoczekiwanie w ogrodzie zamkowym Stolnika. Zofia, chcąc w tak pięknym dniu uszczęśliwić cały świat, pragnie i ją zaprosić. Tylko Janusz rozpoznał głos Halki, a lękając się by o tych dawnych sprawach nie dowiedziała się rodzina narzeczonej, czułymi słowami uspokaja Halkę, obiecując niebawem spotkać się z nią za miastem nad Wisłą. Ledwo zdążył pozbyć się nieszczęsnej dziewczyny, pojawiają się Stolnik i goście. Stolnik uroczyście dziękuje wszystkim, po czym zarządza dziarskiego mazura.

Akt II

Janusz nie przyszedł do czekającej na niego Halki, ona z kolei ponownie pojawia się przed zamkiem Stolnika. W ślad za nią nadchodzi zakochany w niej bez wzajemności góral, Jontek, który na próżno usiłuje przekonać zrozpaczoną dziewczynę o daremności jej uczuć. Halka nie słucha – nie chce uwierzyć w okrutną prawdę, póki sam Janusz nie powie jej o tym. W tym momencie radosny zaręczynowy gwar dociera wreszcie do uszu Halki. Zrozpaczona, rzuca się ku zamkowym wrotom, krzycząc, że Janusz jest ojcem jej dziecka. Jontek próbuje wyprowadzić ją za bramę, lecz goście już się zbiegli, zwabieni jej krzykiem. Jontek w uniżonych, lecz pełnych gryzącej ironii słowach prosi Janusza o litość nad nieszczęśliwą dziewczyną, nie wspominając zresztą nic o stosunku łączącym tych dwoje. Zmieszany Janusz błaga Jontka, by go uwolnił od Halki. Na szczęście Stolnik i Zofia dają wiarę jego słowom, gdy zapewnia, że Halka postradała zmysły, co potwierdza jej nieprzytomny wzrok. Dziemba, zaufany Stolnika, każe parę intruzów wygnać za zamkowe wrota.

Akt III

W górskiej wsi należącej do Janusza po nieszpórach wieśniacy odpoczywają po całotygodniowej pracy i plotkują o amorach swego pana, po czym rzucają się w taniec. Pojawia się Jontek, prowadząc oszalałą z rozpacz Halke. Oszupiałym na jej widok góralom opowiada wszystko, czego był świadkiem, podczas gdy nieprzytomna Halka powtarza swoją skargę. W obłędzie wciąż myśli o dawnych chwilach miłości, nie wiedząc, że niebawem tu właśnie we wsi odbyć się ma ślub Janusza z Stolnikówną. Ze zgrozą słuchają górale opowiadania Jontka o tym, jak niegodnie potraktowano jego i Halke na zamku Stolnika.

Akt IV

Nadszedł już dzień ślubu Janusza i Zofii. Z rozpaczą myśli o tym Jontek, niepokojąc się, iż obłąkana Halka koniecznie chce przybyć tu do kościoła. Krótka rozmowa z wioskowym dudarzem, przybyłym, aby ślub powitać, budzi w sercu Jontka wspomnienia dawnych dni, szczęśliwie wespół z Halką przeżywanych. Góralom nie udało się powstrzymać nieszczęsnej dziewczyny, która siada przed kościołem, czekając na fatalny orszak. Dziemba rozkazuje wieśniakom, by radośnie powitali państwa młodych. Zofia i Stolnik rozpoznają dziewczynę, która zakłóciła zaręczyny, los nadal jednak sprzyja Januszowi, gdyż jej obecność nie budzi w nich podejrzeń.

Jontek, pragnąc uleczyć Halke z beznadziejnej miłości, ukazuje jej przez otwarte drzwi kościoła Janusza klęczącego obok przybranej w biały welon Zofii. W chwili gdy z kościoła dobiega wspólna modlitwa, nieszczęsna zrywa się na równe nogi, pewna, że jej dziecko umiera. Ogarnięta szaleństwem, chce podpalić kościół, reflektuje się jednak: nie może przecież zabić tego, którego kocha. Przebaczywszy Januszowi, biegnie ku rzece i rzuca się ze skały.

Stanisław Moniuszko

HALKA

opera w czterech aktach

libretto: Włodzimierz Wolski

19.01.2017, godz. 19:00	spektakl jubileuszowy
21.01.2017, godz. 19:00	I premiera
22.01.2017, godz. 19:00	II premiera
24.01.2017, godz. 18:30	premiera z Expressem
25.01.2017, godz. 18:30	
26.01.2017, godz. 18:30	
27.01.2017, godz. 18:30	
28.01.2017, godz. 18:30	
29.01.2017, godz. 17:00	

Podczas gdy Fryderyk Chopin zdobył we Francji wielkie uznanie jako ambasador kulturalny uciskanego narodu, jego młodszy kolega, Stanisław Moniuszko, działał na polu kultury we własnej ojczyźnie. I podobnie jak Chopin – Moniuszko w swojej twórczości łączył zachodnioeuropejski romantyzm z duchem polskiej kultury. HALKA jest bez wątpienia przykładem na udane połączenie cech włoskiej, francuskiej i niemieckiej opery z elementami typowymi dla polskiego folkloru i tradycji. Opera ta ponadto, dzięki patriotycznej i krytykującej stosunki społeczne wymowie, stała się wyrazem tożsamości narodowej. Żeby zrozumieć tę operową przypowieść o porzuconej dziewczynie, trzeba ją osadzić w kontekście rozdzwienku społecznego, który w czasach Moniuszki doprowadził do krwawej rzezi galicyjskiej. Halka jest istotą zawieszoną między dwoma światami: występnej szlachty i mściwych górali. Nie ma tu jednoznacznie złych i dobrych postaci. To nie jest łzawy melodramat. To okrutna parabola ludzkiej samotności.

Robimy HALKĘ z miłości do tego utworu

O *Halce* Stanisława Moniuszki rozmawiają Wojciech Rodek, kierownik muzyczny oraz Jarosław Kilian, reżyser spektaklu.

JAROSŁAW KILIAN: Zacznę od tego, że bardzo sobie cenię, że dyrektor Wojciech Rodek z tak wielkim respektem podchodzi do partytury *Halki*. Wszystkie *vide* są starannie omawiane i dyskutowane. Wszelkie zmiany w tej partyturze są bardzo przemyślane. Wydaje mi się to bardzo słuszne, bo mamy do czynienia właściwie z arcydziełem – utworem świetnie skomponowanym, ze znakomitą tekstą muzycznym i jednym z pierwszych w ogóle na świecie dramatów muzycznych.

WOJCIECH RODEK: To jest także czas, kiedy rozpoczął swoją twórczość Ryszard Wagner, ale inne kierunki narodowe były kompletnie różne. Stanisław Moniuszko, zapewne w jakiś sposób zainspirowany Wagnerem, stworzył arcydzieło. Pisał *Halkę* jak gdyby dwukrotnie, ponieważ pierwsza wersja tej opery powstawała w Wilnie – ona była trochę krótsza, prostsza, dwuaktowa...

JK: Bez słynnych arii, bez *Gdybym rannym słonkiem*, bez *Szumią jodły na gór szczycie*...

WR: Tak, bez najśłynniejszych fragmentów, które w tej chwili stanowią o jej wartości największej. Powróćmy jednak do kwestii, dlaczego w ogóle trzeba zastosować jakieś skróty. *De facto* nie wiadomo jak wyglądała premiera *Halki*. Wiemy, że opera była przerabiana z wersji wileńskiej do wersji warszawskiej, że wszystkie fragmenty wileńskie włączał Moniuszko do wersji warszawskiej, natomiast ostatecznie nie mamy źródła, które powiedziałoby jak wyglądała *Halka* na premierze. A trzeba pamiętać, że nie mieliśmy wtedy do dyspozycji wspaniałych wydawnictw. Polska wówczas nie istniała. To jest zupełnie inny przypadek niż przykład tradycji włoskiej, niemieckiej czy rosyjskiej tamtego okresu. Nasze skróty są tylko takie, które przyjęła tradycja i które wydrukowane są w partyturze. Opracowywali Moniuszkę wielcy twórcy: Kazimierz Sikorski, Grzegorz Fitelberg, Witold Rowicki. To nie jest tak, że oni coś zepsuli. Oni pomagali tej partyturze. Być może w tej chwili brzmi ona bardziej nowocześnie, ale nic na tym nie traci. Wręcz przeciwnie. Opracowania powstały po to, żeby poprawić ewidentne błędny, drobiazgi w instrumentacji, które nie wpływają kompletnie na dzieło Moniuszki.

JK: Z respektem traktuję doskonałą, dramaturgiczną strukturę tej opery. *Halka* Moniuszki i Wolskiego to jest po prostu dramat. Dramat, w którym nośnikiem jest nie tylko libretto, ale też muzyka. Pomysł, aby bohaterem partytury była kobieta z ludu jest pionierski – przecież to XIX wiek! Kobieta, która chce walczyć o swoją miłość staje się bohaterką. To jest niezwykle. Jest to jedna z pierwszych tak odważnych decyzji dramaturgicznych w literaturze operowej. Muzycznemu dramatowi towarzyszą znakomicie skomponowane melodie.

WR: Są niestetychanie wzruszające. Ciarki chodzą po plecach, kiedy po raz ostatni pokazuje się Halka, kiedy Jontek śpiewa swoją słynną arię, ale jest też mnóstwo innych fragmentów. Te melodie są tak dobre, że naprawdę jest wielką tajemnicą, dlaczego *Halka* nie jest grana na całym świecie jako pozycja repertuarowa stała, stojąca na równi, a może nawet ponad wieloma dziełami?

JK: Ponad Smetaną na pewno.

WR: Nie mówiąc o już operach włoskich. Nawet (może to się komuś nie spodoba) ponad Donizettim, Rossinim. Naprawdę jest to dzieło wyjątkowe. Co ciekawe wśród internetowych źródeł jest nagranie z 1952 roku z Teatru Bolszoi w Moskwie z najwybitniejszymi artystami tego teatru i wybitnym dyrygentem Kiryłem Kondraszynem. To nie jest przypadek, że w Teatrze Bolszoi największe gwiazdy śpiewały właśnie *Halke*. Był czas kiedy *Halka* była rzeczywiście niezwykle znana i często grywana. Niestety, teraz jest inaczej. To się wiąże również z sytuacją, kiedy *Halka* powstała. Nie miał jej kto promować. Nie było Polski. Kultura polska była ukrywana, to nie było coś, czym można było się wówczas chwalić. I to jest według mnie powód, dla którego *Halka* nie weszła do repertuaru światowego, a obecnie – przez to, że Moniuszko nie ma takiej pozycji jaką ma Verdi czy nawet Dworzak lub Weber, już nie mówię o wybitnych twórcach rosyjskich – wciąż jest niedoceniona.

JK: *Halka* jest uniwersalnym dziełem sztuki, mimo tego, albo właśnie dzięki temu, że tak silnie jest wpisany w dzieło Moniuszki idiom polskości. Ta opera dlatego jest uniwersalna, że tak bardzo zakorzeniona została w konkretnej kulturze – w kulturze poloneza, w kulturze mazura, w kulturze polskości. Ten idiom polskości jest tam niestłuchanie widoczny. Opera ma w sobie pierwiastek słowiańskiej melancholii. Ale ta nostalgia okazuje się być bliska słuchaczom w innych kręgach kulturowych. Rzeczywiście ja też przeżywam wzruszenie, słuchając niektórych fragmentów. Mam nadzieję, że to też stanie się udziałem widzów, że to, co znane usłyszymy na nowo i na nowo doznamy tych wzruszeń, które towarzyszą istnieniu tej opery w polskiej kulturze od ponad 150 lat.

WR: Niestety, Polacy bardzo często lekceważą swoją twórczość. Uważamy, że wszystko co niepolskie jest znacznie lepsze. Moniuszko, który jest w *Strasznym dworze*, jest innym Moniuszką niż ten w *Halce*. Moniuszko w *Strasznym dworze* rzeczywiście dla publiczności światowej może nie być odebrany wprost, bo historia jest tak bardzo polska. Natomiast *Halka* jest historią uniwersalną. Historią o miłości, która dodatkowo posiada ten niezwykle kolor Polski. I to jest arcydzieło, o które powinniśmy walczyć, żeby przebijać się z nim do świadomości melomanów, zwłaszcza na świecie. Chciałbym, aby nasza produkcja została zarejestrowana. Mogłaby być wydana i pokazana w świecie, bo uważam, że za mało robimy w tym kierunku, aby *Halka* Moniuszki stanęła na czele polskich oper eksportowych.

JK: Jak widać obydwaj robimy tę operę z miłości do tego utworu. Rzeczywiście nie ma współczesnej rejestracji muzycznej *Halki* w całości. O ile wiem, jest tylko scenkowa, raz nagrana i nawet nie zdigitalizowana. To się nie mieści w głowie, że nie można kupić w Polsce nagrania *Halki*, narodowej opery polskiej.

WR: W tej chwili bardzo trudno ją zdobyć. Ja zdobyłem – francuska firma wydała to w 1986 roku. A i tak wydanie to nie jest do końca kompletne, powstało w latach siedemdziesiątych, zatem niedługo minie pół wieku...

JK: Ja jeszcze słowo o inscenizacji powiem. Myślałem o tym, że to jest *Halka* wpisana w żywioły. Tam każda z postaci jest też poddana działaniu żywiołów, potężnych namiętności. I te *Jodły, które mają szumieć na gór szczycie*... Tutaj posłużyłem się inspiracją zaczerpniętą ze zdjęć wybitnego polskiego fotografa Edwarda Hartwiga, który sfotografował wiatrołomy w górach, puszcę jodłową i świerkową po przejściu halnego. Ze zdjęć połamanych drzew skomponował jeden ze swych albumów fotograficznych. W scenografii posługuję się wręcz cytatami z fotografii Edwarda Hartwiga. Ekipa techniczna Teatru zwoziła potrzebne przez wiatr drzewa zwalone huraganem w Puszczy Noteckiej. Z tych potężnych wiatrołomów komponowałem dekoracje. *Jako od wichru krzew połamany, / Tak się duszyczka stargata* – śpiewa *Halka* i ten żywioł wiatru tam powraca przy pomocy maszyny do wiatru, która też jest

głosem w kanale orkiestrowym. Każdy z bohaterów *Halki* przeżywa swój dramat. Mamy do czynienia z bogatymi i skomplikowanymi postaciami: Janusz – bardzo współczesna figura mężczyzny, który nie bierze odpowiedzialności za swoje czyny, a którego przecież dręczy sumienie; Zofia, która traci swoją miłość i wiarę już na samym początku małżeństwa; Stolnik, który w gruncie rzeczy pogardza Januszem, bo traktuje go pomimo wszystko jak niegodnego zaufania bawidamka z dobrej rodziny, a oddaje mu jedyną córkę; Jontek – targany zazdrością, miłością i nienawiścią. Ludzkie dramaty są wpisane w ten utwór i staramy się wydobyć to, co jest tkanką ludzką tej opowieści. *Halka* to jednak coś więcej niż dobrze napisany melodramat. Opera ma dla mnie wymiar antycznej tragedii, w której protagoniści mierzą się ze swoim losem.

W ascetycznej scenografii pojawią się kostiumy historyczne – góralskie gunie i pasy, kontusze i fraki zaprojektowane przez Weronikę Karwowską. Kilometry tkanin żakardowych tkanych na starych krosnach, powstawały na specjalne zamówienie Teatru. Siła opery Moniuszki polega na jej pięknie i przejmujących emocjach. Nie chcemy nic na siłę uwspółcześniać. *Halki* naprawdę nie trzeba umieszczać w świecie korporacyjnych biur, by udowodniać, że to opera żywa i współczesna.

WR: Trzeba dodać, że w produkcji opery *Halka* biorą udział wspaniali artyści. Każda z postaci jest inna. Przez to, że te emocje są takie silne i osobiste, nie da się stworzyć dwóch takich samych Halek, dwóch takich samych Jontków, dwóch takich samych Januszów. Każdy przedstawia to jeszcze w inny sposób, więc warto może pójść nie jeden raz na *Halke*, a nawet częściej, żeby zobaczyć, że ten utwór jest formą żywą. To nie jest tak, że my potrafimy zbudować kształt przedstawienia i możemy go reprodukować. Każde przedstawienie jest inne.

JK: To jest bardzo ciekawe, bo rzeczywiście obsada w niektórych partiach jest bardzo rozbudowana, tzn. ilość artystów, którzy przygotowują się do danej roli jest duża. Ja też nie szukam w rozwiązaniach scenicznych jakiejś jednej, narzuconej, uśrednionej wersji. Staram się iść za tym, co wnosi osobowość tych artystów. Nawet niektóre sytuacje nie są tożsame. Szukam czegoś, co każdemu pozwoli odnaleźć własnego bohatera w muzycznym dramacie.

WR: Podobnie jest w przebiegu muzycznym. Każdy śpiewa w inny sposób, każdy głos jest inny i z każdym głosem pracuje się w inny sposób, co warunkuje czasem inna pauzę, inne tempo. To wszystko jest tym elementem, który można nazwać „żywym wykonaniem”. Ono nigdy nie jest takie samo.

JK: Bardzo się cieszymy, że współpracuje z nami Emil Wesółowski, wybitny polski choreograf, autor kilku ważnych realizacji w historii teatru polskiego XX i XXI wieku. Mamy doskonałego choreografa, który czuje ten „idiom polskości”.

WR: Oby zbliżający się jubileusz 50-lecia naszego Teatru nie przytłoczył naszych działań. Zresztą jubileusz jest właśnie tą okazją, dzięki której *Halka* Moniuszki pojawi się na scenie teatru.

JK: Nie wiem jak pan dyrektor, ale ja mam tremę.

WR: Ja o tym w tej chwili kompletnie nie myślę. Rozpoczynając przedstawienie, myślimy tylko o nim. Nie myślimy czy to jest premiera, czy szeregowe przedstawienie. Nie ma to znaczenia. Za każdym razem utwór trzeba wykonać na nowo.

JK: W moim przypadku jest to trema połączona z nadzieją.

Jarosław Kilian

Reżyser teatralny i operowy. Dziekan Wydziału Reżyserii Akademii Teatralnej i pedagog w Collegium Civitas. Dyrektor Teatru Lalka w Warszawie. W latach 1999-2010 był dyrektorem artystycznym Teatru Polskiego w Warszawie.

Wywodzi się z rodziny od trzech pokoleń związanej z teatrem (jest synem scenografa Adama Kiliana). Ukończył historię sztuki na Uniwersytecie Warszawskim i reżyserię w warszawskiej PWST. Odbył staż u Petera Brooka w Wiedniu. Stypendysta British Council i Departamentu Stanu USA. Od 1990 roku pracuje w teatrach dramatycznych i operowych w całej Polsce.

Jako reżyser realizował dramaty klasyczne, polski dramat romantyczny, sztuki współczesne, a także widowiska dla dzieci. Reżyserował opery *Jaś i Małgosia* Engelberta Humperdincka (Teatr Wielki w Łodzi, 1991), *Kynolog w rozterce* Henryka Czyży (Teatr Wielki – Opera Narodowa, 1993), *Antygona* Zbigniewa Rudzińskiego (Warszawska Opera Kameralna, 2001), *Halka* Stanisława Moniuszki (wersja wileńska; Pałac w Radziejowicach, 2008), *Cud albo Krakowiaki i Górale* Wojciecha Bogusławskiego / Jana Stefaniego (Teatr Wielki – Opera Narodowa, 2015) oraz widowiska plenerowe (*Misterium*, Świątynia Opatrzności, 1999). Był współautorem cyklu „Muzyka łagodzi obyczaje” w TVP. Zrealizował ponad czterdzieści spektakli teatralnych, widowisk plenerowych i telewizyjnych. Był współautorem scenariuszy wystaw plastycznych w najważniejszych muzeach warszawskich. Tłumaczył z angielskiego i francuskiego książki z dziedziny historii sztuki oraz literaturę dla dzieci (m.in. *Przygody Tintina* i *Przygody Asterixa*). Pełnił funkcję eksperta Europejskiej Komisji Kultury w Brukseli (program „Culture 2000”).

Do jego ważniejszych realizacji teatralnych należą: *Komedia omyłek* Williama Szekspira (Teatr im. Jana Kochanowskiego w Opolu, 1991), *Balladyna* Juliusza Słowackiego (Teatr Powszechny im. Zygmunta Hübnera w Warszawie, 1994), *Kartoteka* Tadeusza Różewicza (Teatr Miejski w Gdyni, 1994) oraz spektakle w Teatrze Polskim w Warszawie: *Pastorałka* Leona Schillera (1996), *Sen nocy letniej* (1998, 2003), *Burza* (2003), *Jak wam się podoba* (2006) i *Opowieść zimowa* (2009) Szekspira, *Igraszki z diabłem* Jana Drdy (1999), *Zielona Gęś* wg Konstantego Ildefonsa Gałczyńskiego (2000), *Don Juan* Moliera (2001), *Balladyna* Juliusza Słowackiego (2004), *Odyseja* wg Homera (2005), *Zemsta* Aleksandra Fredry (2008). W Teatrze im. Juliusza Słowackiego w Krakowie zrealizował m.in. *Czarnoksiężnika z Krainy Oz* Lymana Franka Bauma (2011) oraz dramat muzyczny Toma Stopparda i Andre Previna *Pacjent EGBDF* (*Every Good Boy Deserves Favour*, 2012). W Teatrze Muzycznym w Gdyni – musical *Przygody Sindbada Żeglarza* wg Bolesława Leśmiana z muzyką Grzegorza Turnaua (2014), a w roku 2015 wyreżyserował autorski spektakl *Podróże Guliwera* wg Jonathana Swifta w Teatrze Polskim w Warszawie.

Wojciech Rodek

Absolwent dyrygentury w klasie prof. Marka Pijarowskiego w Akademii Muzycznej we Wrocławiu (2003). Ukończył również Filologię Słowiańską na Uniwersytecie Wrocławskim oraz Instytut Języka Rosyjskiego im. Puszkina w Moskwie. W 2005 roku wygrał konkurs na stanowisko asystenta Antoniego Wita w Filharmonii Narodowej w Warszawie, gdzie pracował w latach 2005-2007. Prowadzi klasę dyrygentury w Akademii Muzycznej we Wrocławiu. Posiada tytuł doktora sztuki. Jest laureatem II nagrody na III Przeglądzie Dyrygentów im. Witolda Lutosławskiego w Białymstoku (2002). W 2011 roku został wyróżniony Teatralną Nagrodą Muzyczną im. Jana Kiepury w kategorii: Najlepszy Dyrygent. W 2015 roku odznaczony medalem Zasłużony Kulturze-Gloria Artis.

Od 2010 roku związany był z Filharmonią Lubelską (dyrektor artystyczny, I dyrygent) i Gliwickim Teatrem Muzycznym (kierownik muzyczny, dyrygent). W 2014 roku został dyrektorem artystycznym Filharmonii Dolnośląskiej w Jeleniej Górze. We wrześniu 2015 roku Wojciech Rodek został zastępcą dyrektora ds. artystycznych Teatru Wielkiego w Łodzi.

Dyrygował wieloma zespołami symfonicznymi m.in. Orkiestrą Filharmonii Narodowej w Warszawie, Orkiestrą „Sinfonia Varsovia”, Narodową Orkiestrą Polskiego Radia w Katowicach, Polską Orkiestrą Radiową, Orkiestrą „Sinfonia Iuventus”, niemal wszystkimi orkiestrami filharmonicznymi w Polsce, licznymi zespołami kameralnymi. Stale współpracuje z Ankara Presidential Symphony Orchestra, Antalya State Symphony Orchestra, Bursa Regional Symphony Orchestra, Izmir State Symphony Orchestra, European Johann Strauss Orchestra, INSO-Lviv, Lviv Philharmonic Orchestra.

Przygotowywał premiery w Theatre Montansier w Wersalu (*Apollo i Hiacynt* W.A. Mozarta), Teatrze Muzycznym „Capitol” we Wrocławiu (*My Fair Lady* F. Loewego), dla festiwalu Wratislavia Cantans (*Mały kominiarczyk* B. Brittena), Gliwickiego Teatru Muzycznego (*Wesoła wdówka* F. Léhara, *Noc w Wenecji* J. Straussa, *The Sound of Music* R. Rodgersa, *The Addams Family* A. Lippy – Teatralna Nagroda im. J. Kiepury 2015 za najlepszy spektakl), w Teatrze Wielkim – Opery Narodowej (*Oresteja* A. Zubel). Od 2002 roku gości regularnie z zespołem „Opera Polska” w najważniejszych salach koncertowych Europy i Chin. Brał udział w renomowanych festiwalach, w tym Wratislavia Cantans, Xanten Sommerfestspiele, „Wirtuozi” we Lwowie. Od 2013 roku prowadzi orkiestrę Międzynarodowych Kursów Muzycznych w Łańcucie, a od 2014 roku dyryguje w Teatrze Muzycznym w Poznaniu.

W swoim dorobku posiada ogromną ilość nagrań muzyki symfonicznej, filmowej i rozrywkowej. Nagranie VII symfonii Angela Illaramendi zdobyło prestiżowe wyróżnienie hiszpańskiego czasopisma „Compact CD” jako najlepsze nagranie muzyki hiszpańskiej roku 2009. Nagranie to zostało wykorzystane również jako ścieżka dźwiękowa do filmu *La Buena Nueva* w reżyserii Heleny Taberna i uzyskało nagrodę XIV Festiwalu Filmowego w Tuluzie.

Weronika Karwowska

Studiowała architekturę wnętrz w Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie, następnie w tej uczelni obroniła dyplom z wyróżnieniem w Katedrze Scenografii w 2005 roku. W 2006 ukończyła Podyplomowe Studia Wiedzy o Kulturze w Instytucie Badań Literackich PAN w Warszawie. Od 2002 pracowała nad scenografią i kostiumami do wielu filmów reklamowych. Na deskach teatru zadebiutowała w 2005 roku przygotowując dekoracje i kostiumy do przedstawienia *Fioletowa Krowa* w reż. Edwarda Woźniaka w Teatrze Nowym Praga w Fabryce Trzciny. Za kostiumy do tego przedstawienia otrzymała wyróżnienie Instytutu Teatralnego im. Zbigniewa Raszelewskiego.

W 2007 roku na ekrany kin wszedł film fabularny Łukasza Karwowskiego *Południe-Północ* z Agnieszką Grochowską, Robertem Więckiewiczem i Borysem Szycem w rolach głównych, do którego przygotowała dekoracje i kostiumy.

Jako scenograf współpracowała z Teatrem Polskim oraz Teatrem Wielkim – Operą Narodową w Warszawie, Mazowieckim Teatrem Muzycznym, Teatrem 21. Wszystkie wolne chwile poświęca malarstwu, grafice użytkowej oraz fotografii. Miała kilkanaście wystaw indywidualnych w całej Polsce oraz brała udział w kilku wystawach zbiorowych za granicą, m.in. w Moskwie, Montrealu i Pradze. Współprowadziła warsztaty plastyczno-scenograficzne dla młodzieży niepełnosprawnej intelektualnie oraz prowadziła zajęcia z historii sztuki dla dzieci w warszawskiej szkole Montessori.

Urodzona w Łodzi, mama pięciorga dzieci.

Emil Wesołowski

Choreograf, pedagog i reżyser. Absolwent Państwowej Szkoły Baletowej w Poznaniu (1966). Początkowo występował w balecie Opery Poznańskiej (1966-1973), kiedy zaś Conrad Drzewiecki organizował w Poznaniu autonomiczny Polski Teatr Tańca (PTT), zaprosił go jako solistę, a w 1976 roku mianował pierwszym solistą nowego zespołu. Stworzył tam szereg kreacji tanecznych w choreografiach Drzewieckiego, był też pierwszym wykonawcą roli Jazona w balecie *Medea* Teresy Kujawy.

W sezonie 1979/80 kierował baletem Opery Wrocławskiej, a następnie Teatru Wielkiego w Poznaniu. Wreszcie, w połowie 1982 roku związał się z warszawskim Teatrem Wielkim jako szef baletu i solista. W 1985 roku ustąpił z funkcji kierowniczej i poświęcił się przede wszystkim pracy choreograficznej w balecie, operze i teatrach dramatycznych. W latach 1995-2006 był ponownie dyrektorem baletu Teatru Wielkiego – Opery Narodowej, a od początku 2007 roku do jesieni roku 2008 – dyrektorem artystycznym Teatru Wielkiego w Poznaniu. Potem ponownie związał się z baletem warszawskim i do końca 2012 roku zajmował pozycję etatowego choreografa Polskiego Baletu Narodowego w Teatrze Wielkim.

Jego autorskie prace choreograficzne dla zespołów baletowych obejmują m.in. *Quattro movimenti* (muz. B. Schaeffer, Opera Wrocławska, 1980); *Ballada* (muz. F. Chopin, VII Łódzkie Spotkania Baletowe, 1983); *Gry* (muz. C. Debussy, Teatr Wielki w Warszawie, 1989, a później także: TWŁ); *Mozartiana* (muz. P. Czajkowski, PTT, 1990); *Legenda o Józefie* (muz. R. Strauss, TWŁ, 1991 i Teatr Wielki w Warszawie, 1992); *Święto wiosny* (muz. I. Strawiński, Teatr Wielki w Warszawie, 1993); *Romeo i Julia* (muz. S. Prokofiew, TW-ON, 1996; Teatr Wielki w Poznaniu, 2008); *Clio's Triumph* (muz. J. Sapijewski, Washington Ballet, 1997); tryptyk baletowy: *Harnasie, Powracające fale i Krzesany* (muz. K. Szymanowski, M. Karłowicz i W. Kilar, TW-ON, 1997); *Spartakus* (muz. A. Chaczaturian, TW-ON, 2006); *Pocałunki* (muz. J.S. Bach, Polski Balet Narodowy, 2010).

Przygotował choreografię do wielu spektakli operowych, zarówno na scenie warszawskiej, jak też w innych teatrach polskich i zagranicznych. W inscenizacjach Mariusza Trelińskiego zrealizował choreografię m.in. do takich spektakli jak *Madame Butterfly* i *La bohème* G. Pucciniego, *Król Roger* K. Szymanowskiego, *Don Giovanni* W.A. Mozarta, *Dama pikowa* P. Czajkowskiego, *Andrea Chénier* U. Giordana. W teatrach muzycznych i dramatycznych pracował też z takimi reżyserami, jak Laco Adamik, Kazimierz Dejmek, Mikołaj Grabowski, Jerzy Gruza, Jerzy Grzegorzewski, Adam Hanuszkiewicz, Bohdan Hussakowski, Krystyna Janda, Ryszard Peryt, Maciej Prus, Jérôme Savary, Marek Weiss-Grzesiński, Krzysztof Zaleski i Krzysztof Zanussi; szczególnie owocna okazała się wieloletnia współpraca choreograficzna artysty z Januszem Wiśniewskim przy jego kolejnych autorskich przedstawieniach teatralnych i operowych.

W 1998 roku zadebiutował też w Operze Narodowej jako reżyser, wystawiając dla Ewy Podleś *Semiramidę* G. Rossiniego. Do pracy reżyserskiej powrócił później jako dyrektor artystyczny Teatru Wielkiego w Poznaniu, realizując tam z powodzeniem *Straszny dwór* S. Moniuszki i musical *Skrzypek na dachu* J. Bocka; z kolei w Operze Bałtyckiej reżyserował *Barona cygańskiego* J. Straussa.

Został odznaczony Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, Srebrnym Krzyżem Zasługi, Medalem Zasłużonego dla Kultury Polskiej, Srebrnym Medalem Zasłużony Kulturze „Gloria Artis” oraz Medalem Komisji Edukacji Narodowej za szczególne zasługi dla oświaty i wychowania. Jest laureatem Nagrody ZAiKS-u za całokształt pracy artystycznej i honorowym obywatelem miasta Poznania.

Maciej Igielski

Reżyser światel. Od 1990 roku związany jest z Teatrem Wielkim – Operą Narodową, gdzie projektuje oświetlenie do spektakli operowych i baletowych. Jego ważniejsze realizacje w Teatrze Wielkim to *Święta wiosna* (reż. Krzysztof Zaleski, 2003), *La bohème* Giacomo Pucciniego (insc. Mariusz Trelński, 2006), *Harnasie* Karola Szymanowskiego (chor. Emil Wesotowski, 2006), *W krainie czarodziejskiego fletu* (reż. Beata Redo-Dobber, 2007), *W poszukiwaniu kolorów* Grażyny Bacewicz (chor. Jacek Tyski, 2010), *Persona* (chor. Robert Bondara, 2011) oraz *Adagio & Scherzo* (chor. Krzysztof Pastor, 2014), *Cud albo Krakowiaki i Górale* Wojciecha Bogustawskiego / Jana Stefaniego (reż. Jarosław Kilian, 2015).

Współpracował z Operą Nova w Bydgoszczy, reżyserując światła do przedstawień baletowych: *Zniewolony umysł* (chor. Robert Bondara) i *Sen nocy letniej* (chor. Karol Urbański) oraz operowych: *Rusalka* Antonina Dvořaka (reż. Kristine Wuss), *Halka* Stanisława Moniuszki i *Rigoletto* Giuseppe Verdiego (reż. Natalia Babińska), *Potępienie Fausta* Hectora Berlioza (reż. Maciej Prus) oraz *Don Carlos* Verdiego (reż. Włodzimierz Nurkowski); reżyserował światła dla Kieleckiego Teatru Tańca przy spektaklu *Zdarzyło się w Jeruzalem* w choreografii Elżbiety Szlufik-Pańtak i Grzegorza Pańtaka. Gościł w Litewskim Narodowym Teatrze Opery i Baletu w Wilnie, gdzie oświetlił nowe przedstawienie baletowe *Čiurlionis* w choreografii Roberta Bondary. W Teatrze Wielkim w Łodzi opracował reżyserię światel do *Cyrulika sewilski* w reżyserii Natalii Babińskiej. W Operze na Zamku w Szczecinie wyreżyserował światła do operetki *Hrabina Marica* Imre Kálmána i opery *The Turn of the Screw* Benjamin Brittena (reż. Natalia Babińska), w Operze i Filharmonii Podlaskiej w Białymstoku – *Carmen* Georges Bizeta (reż. Beata Redo-Dobber) a w Operze Wrocławskiej światła do baletu *Anna Karenina* w chor. Bożeny Klimczak.

Zrealizował światła do takich musicali jak *Zorba* w reżyserii Witolda Mazurkiewicza w Teatrze Polskim w Bielsku-Białej, *Przygody Sindbada Żeglarza* w Teatrze Muzycznym w Gdyni oraz *Pinokio* w Teatrze im. J. Słowackiego w Krakowie, oba w reżyserii Jarosława Kiliana.

Zapraszany jest również przez warszawskie teatry dramatyczne, dla których projektował światła do *Kocham O'Keeffe* w reżyserii Krzysztofa Kolbergera (Teatr Bajka), *Matematyka miłości* w reżyserii Alicji Albrecht (Teatr Buffo) i *Łysa śpiewaczka* Eugène'a Ionesco oraz *Markiza de Sade* w reżyserii Macieja Prusa (Teatr Narodowy). W Teatrze Polskim w Bielsku-Białej wyreżyserował światła do *Balladyny* w reżyserii Natalii Babińskiej, a w Teatrze im. J. Słowackiego w Krakowie *Romeo i Julię* Williama Szekspira w reżyserii Marcina Hycnara.

Był także reżyserem światem koncertu „10 łatwych utworów na fortepian” Zbigniewa Preisnera (1999) oraz koncertu jubileuszowego „Gniezno 2000”. Projektował oświetlenie pawilonu polskiego na EXPO 2000 w Hanowerze, „Gali Tańca” w ramach X Festiwalu Tańca w Kielcach (2010) oraz wystawy „Warszawa w budowie” (WWB4) w Muzeum Sztuki Nowoczesnej (2012).

Dawid Jarzab

Studiował dyrygenturę symfoniczną w klasie prof. Marka Pijarowskiego na Wydziale Dyrygentury, Kompozycji, Teorii Muzyki i Muzykoterapii Akademii Muzycznej we Wrocławiu. Kształcił się również pod kierunkiem prof. Alana Urbanka na Wydziale Edukacji Muzycznej na specjalności: chóralistyka. Edukację uzupełniał, biorąc udział w licznych kursach z dziedziny dyrygentury, chóralistyki i prowadzenia zespołów, m.in. w Mistrzowskich Kursach Dyrygentkich prowadzonych przez Tadeusza Strugąłę oraz Gabriela Chmurę.

Jako śpiewak Chóru NFM (Filharmonii Wrocławskiej) koncertował z takimi dyrygentami, jak m.in. Jacek Kaspszyk, Krzysztof Penderecki, Gabriel Chmura, Tomasz Bugaj, Jerzy Maksymiuk, Konrad Junghaenel, Rolf Beck, Benjamin Bayl, Ben Parry, Paul McCreesh, Robert Hollingworth, Giovanni Antonini czy Bob Chilcott. Występował na wielu festiwalach, w tym MUSMA, Warszawska Jesień, Wroclavia Cantans, BBC Proms. Brał udział w nagrywaniu płyt pod dyktando Paula McCreasha, nagradzanych prestiżowymi Diapason d'or czy BBC Awards. Wielokrotnie przygotowywał Chór NFM do projektów a cappella i wokalo-instrumentalnych. W 2013 został korepetytorem w Polskim Narodowym Chórze Młodzieżowym, a rok później pełnił tam funkcję dyrygenta-asystenta. Na profesjonalnej scenie zadebiutował w styczniu 2014 roku. Jako dyrygent współpracował z Chórem Filharmonii Wrocławskiej, Wrocławską Orkiestrą Kameralną Leopoldinum, Orkiestrą Filharmonii Szczecińskiej, Orkiestrą Filharmonii Świętokrzyskiej, a także Akademicką Orkiestrą Symfoniczną oraz Kameralną Akademią Muzyczną we Wrocławiu.

Jest laureatem I nagrody na I Ogólnopolskim Konkursie Studentów Dyrygentury im. Adama Kopycińskiego we Wrocławiu (2013), a także III nagrody oraz nagrody specjalnej za najlepszą interpretację utworu Claudia Monteverdiego na VI Międzynarodowym Turnieju Dyrygentury Chóralnej W stronę Polifonii (2014). Jest stypendystą Prezydenta Miasta Wrocławia.

Od września 2015 pełni funkcję kierownika chóru Teatru Wielkiego w Łodzi.

SZUMIĄ JODŁY OD PÓŁ WIEKU

koncert jubileuszowy – 50 lat Teatru Wielkiego w Łodzi

20.01.2017, godz. 18:30

Chyba dla nikogo nie jest zagadką tytuł koncertu jubileuszowego *Szumią jodły od pół wieku* – wszak pięćdziesięciolecie Teatru Wielkiego w Łodzi wyznaczają dwie premiery Moniuszkowskiej *Halki*. Koncert, na który serdecznie zapraszamy, to nie lada gratka dla wszystkich melomanów. Podczas jednego wieczoru będą Państwo mogli ujrzeć na scenie wszystkich solistów naszego Teatru, a także chór i balet. Towarzyszyć im będzie orkiestra pod batutą Wojciecha Rodka.

Specjalnymi gośćmi będą artyści seniorzy, którzy wystąpili w 1967 roku w czterech, inaugurujących działalność Teatru Wielkiego, premierach czyli w *Halce* i *Strasznym dworze* Stanisława Moniuszki, *Kniaziu Igorze* Aleksandra Borodina i *Carmen* Georges Bizeta. Liczymy na to, że podzielą się z nami swoimi wspomnieniami sprzed 50 lat.

Koncert będzie składał się z dwóch części zatem podczas przerwy w foyer wszyscy widzowie będą mogli wspomnieć swoją własną historię Teatru Wielkiego w Łodzi.



SZUMIĄ JODŁY OD PÓŁ WIEKU

program koncertu

część I

orkiestra

Uwertura do opery *Halka* Stanisława Moniuszki

Stanisław Kuflyuk

„Skąd tu przybyła mimo mej woli?”

aria Janusza z I aktu opery *Halka* Stanisława Moniuszki

Agnieszka Makówka, Przemysław Reznier

„Pa... pa... pa...”

duet Papageny i Papagena z II aktu opery *Czarodziejski flet* Wolfganga A. Mozarta

soliści baletu: Valentyna Batrak i Dominik Senator, orkiestra

Walc „Muzyka sfer” (*Sphären-Klänge*), op. 235 Josefa Straussa

Grzegorz Szostak

„Ljubwi wsje wozrasti pakorny”

aria Gremina z III aktu opery *Eugeniusz Oniegin* Piotra Czajkowskiego

Monika Cichocka

„Vissi d'arte”

aria Toski z II aktu opery *Tosca* Giacomo Pucciniego

Anna Wiśniewska-Schoppa, Andrzej Kostrzewski

„O mój sokole”

duet Halki i Janusza z I aktu opery *Halka* Stanisława Moniuszki

część II

balet i orkiestra

Fragment *Krzesanego* Wojciecha Kilara

Joanna Woś

„È strano! ... Ah, fors'è lui”

aria Violetty z I aktu opery *Traviata* Giuseppe Verdiego

chór i orkiestra

Tańce połowieckie z II aktu opery *Kniaź Igor* Aleksandra Borodina

Dorota Wójcik, Bernadetta Grabias, Krzysztof Marciniak, Patryk Rymanowski,
Aleksandra Borkiewicz, Robert Ulatowski

„Sola, sola in buio loco”

sektet Donny Anny, Donny Elwiry, Don Ottavia, Leporella, Zerliny i Masetta z II aktu
opery *Don Giovanni* Wolfganga A. Mozarta

Łukasz Motkowicz

„Votre toast, je peux vous le rendre”

kuplety toreadora Escamillo z II aktu opery *Carmen* Georges Bizeta

balet i orkiestra

Mazur z II aktu opery *Halka* Stanisława Moniuszki

Patrycja Krzeszowska, Olga Maroszek, Dominik Sutowicz, Zenon Kowalski

„Bella figlia dell'amore”

kwartet Gildy, Magdaleny, Księcia i Rigoletta z III aktu opery *Rigoletto* Giuseppe
Verdiego

wszyscy

„Libiamo, libiamo ne'lieti calici” – scena z I aktu opery *Traviata* Giuseppe Verdiego

goście specjalni:

Delfina Ambroziak

Janina Niesobska

Halina Romanowska

Jerzy Jadczyk

Kazimierz Knol

Tadeusz Kopacki

Zdzisław Krzywicki

Eugeniusz Nizioł

Andrzej Saciuk

kierownictwo muzyczne
gospodarze wieczoru

Wojciech Rodek
Paweł Gabara i Wojciech Rodek

prowadzenie

Katarzyna Jasińska i Michał J. Stankiewicz

Jubileuszowy PHOTO DAY – Teatr Otwarty!

15.01.2017, godz. 10:00

Jak zapowiadaliśmy na początku sezonu, otwieramy się! Na to, co nowe i wyjątkowe. Stwarzamy tym samym nowe możliwości przed naszymi widzami. 50 lat temu, w styczniu 1967 roku, po raz pierwszy otworzyły się przed publicznością drzwi nowo powstałego gmachu przy pl. Dąbrowskiego. Teraz, po pół wieku intensywnej działalności Teatru Wielkiego w Łodzi, otwieramy dla Was nie tylko drzwi do foyer i sali, ale również do przeróżnych pomieszczeń, pracowni i teatralnych zakamarków, które na co dzień są niedostępne oczom widzów. Co więcej, chcemy, żebyście przyszli do nas ze swoimi aparatami i przedstawili na fotografiach, jak widzicie nasz Teatr. Dlatego 15 stycznia 2017 organizujemy **Photo Day**, czyli **dzień robienia zdjęć w budynku Teatru**. Zapraszamy niezwykle serdecznie do wspólnego świętowania Jubileuszu 50-lecia Teatru Wielkiego w Łodzi.

PHOTO DAY – Teatr Otwarty!

ZAPISY: Na zgłoszenia czekamy pod adresem promocja@teatr-wielki.lodz.pl

W tytule maila należy wpisać PHOTO DAY – Teatr Otwarty!, w treści wiadomości swoje imię, nazwisko oraz numer telefonu.



PRZERWANA PRÓBA

gra w pomieszczeniach Teatru Wielkiego w Łodzi

15.01.2017, godz. 12:00

Trwają burzliwe przygotowania do obchodów rocznicy otwarcia budynku Teatru Wielkiego. Podobnie jak 50 lat wcześniej ma być wystawiona „Halka” Moniuszki. Niestety, na dzień przed przedstawieniem na próbie generalnej dochodzi do dziwnej sytuacji... Po pierwszej, praktycznie perfekcyjnej części próby, na drugiej nie pojawia się główny solista. Mimo wytężonych poszukiwań nie udaje się go odnaleźć, a policyjne procedury wymagają, by od momentu zniknięcia do rozpoczęcia poszukiwań zaginionego upłynęły co najmniej 24 godzin. Zaniepokojony dyrektor Teatru nie ma wyjścia, musi prosić o pomoc w poszukiwaniach.

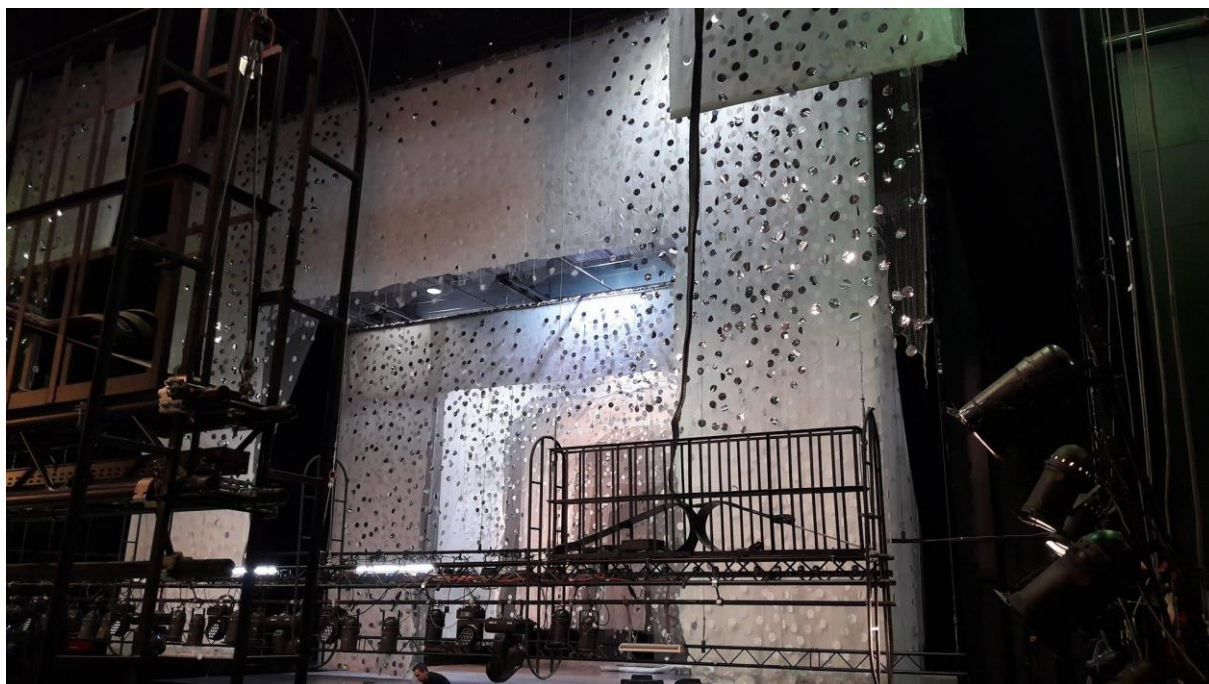
Czy uda się odnaleźć zagonionego przed premierą?

Dołącz do niezwykłej gry odbywającej się w pomieszczeniach Teatru Wielkiego w Łodzi. By poznać Teatr i rozwiązać zagadkę zbierz 2 osobowy zespół i w dniu przyłącz się do rozgrywki 15 stycznia 2017 r.

Uwaga! Gra będzie się odbywała w 3 turach od godziny 12.

Obowiązują wcześniejsze zapisy za pomocą dostarczonego formularza:

<https://topografie.typeform.com/to/dnODqD>



SELLINARIUM

HALKA – WARIACJE

29.01.2017, godz. 12:00

gość: prof. Małgorzata Komorowska

Badaczka dziejów polskiej kultury muzycznej, życia operowego i biografii artystów; absolwentka Wydziału Filologii Polskiej na Uniwersytecie Warszawskim i Wydziału Wychowania Muzycznego w warszawskiej Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej (obecnie UMFC), później wykładowca i profesor tej uczelni; doktor habilitowany nauk humanistycznych w zakresie historii teatru (Instytut Sztuki Polskiej Akademii Nauk). Publicystka i recenzentka „Ruchu Muzycznego”, okresowo różnych czasopism i portali kulturalnych, autorka licznych artykułów naukowych w pracach zbiorowych oraz książek: *Kronika teatrów muzycznych PRL. Lipiec 1944 - czerwiec 1989* (2003), *Za kurtyną lat. Polskie teatry operowe i operetkowe 1918-1939* (2008), *Marcella Sembrich-Kochańska. Życie i śpiew* (2008), *Jerzy Semkow. Magia batuty* (2014), *Uwikłana w historię. Opera w Teatrze Wielkim w Warszawie* (2015) i in.



**TEATR
WIELKI
w ŁODZI**

SELLINARIUM

by wiedzieć więcej

HALKA – WARIACJE

gość: prof. Małgorzata Komorowska

29 stycznia 2017

www.operalodz.com

SELLINARIUM, czyli nowy projekt edukacyjno-kulturalny Teatru Wielkiego w Łodzi skierowany przede wszystkim do starszych miłośników sztuki operowej: seniorów, dorosłych i młodzieży akademickiej i ponadgimnazjalnej, obejmuje seminaria i wykłady poświęcone literaturze, malarstwu, architekturze i wielu innym przejawom kultury, ale także przyrodzie, polityce czy kulinariom – zawsze jednak w powiązaniu z muzyką i teatrem operowym. Mocnym punktem spotkań będą zapraszani goście, specjaliści w swoich dziedzinach. Prowadzenie: Michał J. Stankiewicz. Na SELLINARIUM zapraszamy w ostatnią niedzielę miesiąca w południe.

Sala baletowa im. Witolda Borkowskiego

Sala baletowa Teatru Wielkiego w Łodzi zyska patrona. Na uroczystość odsłonięcia tablicy pamiątkowej Witolda Borkowskiego odbędzie się 19 stycznia 2017 r.

Witold Borkowski (1919-1995), tancerz, choreograf, pedagog, inicjator i współtwórca Łódzkich Spotkań Baletowych, kierownik zespołu baletowego Teatru Wielkiego w Łodzi w latach 1964-1975.

